

O comunitate, aproape de romani si totusi atat de departe ! Cum treci granita dinspre Sighetu Marmatiei spre Ucraina, la o aruncatura de 200 de km, in apropierea satului Poroskovo, isi duc viata la fel de greu ca si unii romani ai nostrii, volohii. O comunitate de romani care pana in anul 1990 habar nu aveau ca exista o tara in care se vorbeste aceeaasi limba ca si a lor, peste 1000 de suflete de a caror existenta nici noi, romanii nu aveam habar. Au inceput primele vizite. Primul schimb de experienta pentru a afla mai multe unii despre altii, iar finalul de saptamana, in sambata de dinaintea Floriilor am pasit pentru prima data cu inima stransa, pe tarmul ucrainean. Ne asteptau 250 de pachete cu alimente pe care sa le imbarcam intr-un microbuz si o masina mica, dar gandurile noastre parca erau mai grele decat toate kilogramele ce lasau rotile masinilor aproape de pamant. Aflasem despre ei. Aflasem despre cum au decurs vizitele anterioare. Despre foamete si salabaticie. Despre analfabetism. Despre copii de-o schioapa si parinti care nu mai stiu ce sa puna pe masa. Si am pornit la drum lasand in urma prima data drumurile cu piatra cubica, apoi drumurile asfaltate, casele cu gradini si pomi fructiferi in floriti. Si am ajuns pe un fel de Hera sau Gutin de-al nostru, insa aflat intr-o distrugere continua. Urcasuri si coborasuri, curbe si gropi. Multe gropi. In toate directiile, pe ambele sensuri. Pe unde sa o iei? Tot inainte, insa poate daca mergeam la pas, treceam mai repede. Intr-un final, dupa cateva ore bune de mers, am ajuns aproape de o portiune intinsa de pamant cu o mica cladire inaltata. Un gard cu bancute si mii de ochi aruncati asupra noastra. Am ajuns la ei. Atatia copii la un loc, n am mai vazut nici macar la manifestatiile gradinitelor din oras. Sute de copii, toti de-o schioapa, blonzi si bruneti, pistruati, cu ochii albastri sau caprui, cu rochite cu doua numere mai mari, cu fustite prea lungi, cu ciorapei albi si verzi in genunchi de atata joaca prin iarba. Baietei cu tricouri murdare si unele zdrenturoase, cu pantaloni murdari, prinsii cu siret sau cine stie ce sfoara, cu slapi de casa murdari, mai mici sau mai mari, dar nu pe masura marimii talpii piciorului. Ne-au asteptat dornici sa ne cante, curiosi sa afle cine suntem si cum vorbim aproape la fel ca si ei. Au stat de vorba cu noi, dar n au stiut sa ne spuna cati ani au. Unii au ridicat din umeri si atat. Altii mai mari, traduceau celor mai mici intrebarile noastre. Au stat la poze uitandu-se la noi cu cate-o spranceana ridicata fiindca nu intelegeau de ce suntem toti cu un dreptunghi indreptat spre ei. Pentru ei nu conteaza marca telefonului, daca ne-am dat check in sau nu atunci cand am ajuns intr-un loc nou. Pentru ei conta ceea ce aduceam cu noi. Lumea de dincolo de dealuri si drumuri pline de hartoape. Au primit bucurosi pachetele si au pornit grabiti spre case. In cateva minute s-a risipit toata adunarea. Intr-o plimbare in "tabara" lor, am vazut casele din boltari lipiti cu lut, curtile cu pamant batut pe care nici iarba nu mai creste, copii desculți in ograda, tati care stau pe trepte langa caini si se uita spre masina noastra si sotia gravida ce se indreapta spre el. "Sunt familii cu cinci, sase, zece copii. Sunt si cu treisprezece si chiar saptesprezece copii", spune preotul satului. Sa ne fie de mirare sau nu? "Orice copil e o binecuvantare spune religia pe care au imbratisat-o majoritatea, iar avortul e un pacat." Sa fie un pacat avortul sau faptul ca ai adus pe lume copii carora nu ai ce sa le dai de mancare? Copii care traiesc din alimentele si donatiile altor organizatii? Sa fie pacat ca sunt romani de-ai nostri care s-au obisnuit asa si care nu au interes prea mare sa evolueze si sa creasca? Sa fie pacat ca nu ne ocupam noi de fratii nostri, asa cum ar trebui? Statistica e ingrijoratoare: 1000 de familii si 6000 de copii, astazi. Dar nu punem la socoteala femeile insarcinate si copilele care azi isi sterg nasul si care maine-poimaine se vor trezit cu burta pana la gura. Cati vor fi data viitoare cand ne vom intoarce? Cate pachete ne vor fi de ajuns ca sa domolim foametea? Ce masuri ar trebui luate ca sa nu fim doar o picatura intr-un ocean?

Romani de care ne amintim doar in prag de sarbatoare

Scris de Diana Apopi
Luni, 25 Aprilie 2016 15:41 -

Acestia suntem noi, romanii de aici si de dincolo de granita. Ajutoarele au fost oferite de: Fundatia Umanitara „Rozalina” din Sighetu Marmatiei (presedinte Mariana Sustic), in parteneriat cu Asociatia „Pro Bambini” Oradea, Asociatia „Rotaract” Sighet (reprezentata de viitorul președinte Diana Apopi) și Uniunea Regionala a Romanilor din Transcarpatia „Dacia”, condusa de Ion Botos, ajutat de sotia Elena, directoarea Elena Shovac si profesoara Anuta Dan, presedinta Euroclubului.

La aceasta actiune a luat parte si Eleonora Moldovan, Consulul General al Romaniei la Cernauti, guvernatorul Ghennadi Moskal, consulul Aurelian Rugina si primar Elena Nandris.

text primit de la Diana Apopi